

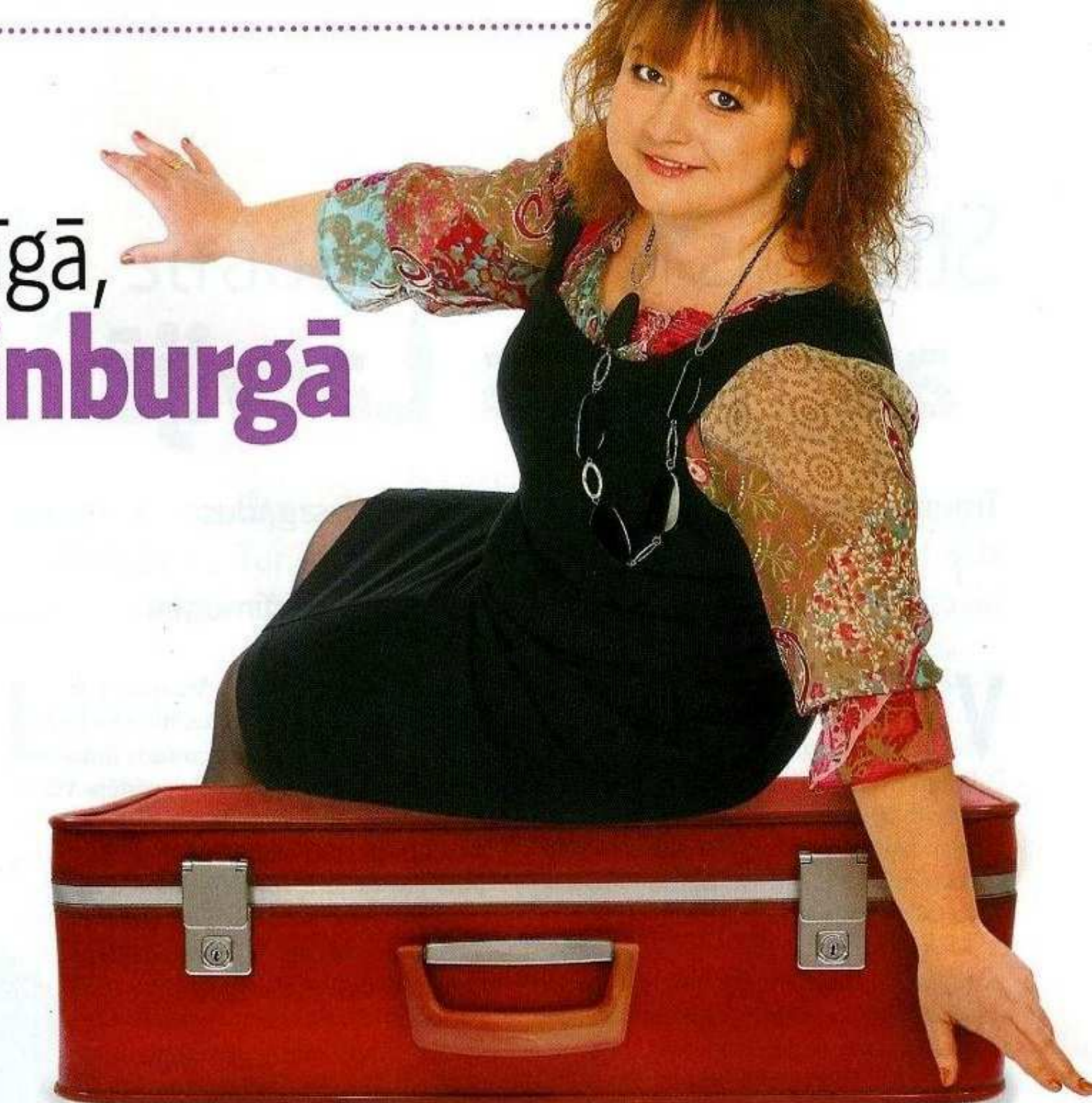
Trīs nedēļas Rīgā, viena – Edinburgā

Gastroenteroloģe **Mairita Ērgle-Morica** veiksmīgi apvieno darbu Latvijā un ārzemēs. Viņa pieļauj, ka turpinās karjeru ārzemēs.

Kopš 2009. gada Mairita ir reģistrēta ārste Lielbritānijā un pēdējo pusgadu lidmašīnu izmantojusi tikpat bieži kā citi starppilsētu autobusus. Katru mēnesi vienu nedēļu viņa strādāja Edinburgas privātklīnikā, kur sagatavoja pacientus operācijām un novērsa radušos sarežģījumus. Viņa zina – vēl līdz 2013. gadam viņai ar vienu kāju jāpaliek Latvijā, taču pēc tam, visticamāk, dosies strādāt uz ārzemēm.

“Es varu atrast darbu ārpus Latvijas un to arī darīšu,” saka Mairita. “Nedomāju, ka esmu savai valstij peramais bērns par to vien, ka Medicīnas akadēmijas 4. kursā neparedzēju – drīz šajā valstī gastroenterologu būs vairāk, nekā nepieciešams. Gastroenteroloģiju izvēlējos tādēļ, ka šajā nozarē ir daudz diagnostikas un ārstniecības metožu, to kļūst aizvien vairāk un tas no ārsta prasa nemitīgu izaugsmi.” Mairita kā gastroenteroloģe pieņem pacientus medicīnas sabiedrībā “ARS”. Viņa ir arī neatliekamās uzņemšanas ārste-interniste Rīgas Austrumu klīniskās universitātes slimnīcā Gailezerā.

Jau studiju un rezidentūras laikā Mairita nežēloja laiku apmaiņas braucieniem uz ārzemēm Holandē, Vācijā, Austrijā, Čehijā un ASV. Pagājušajā gadā viņa nolēma mēģināt apvienot ārsta darbu Latvijā un Lielbritānijā. Vakanci ārzemēs atrada ātri. “Secināju, ka pārbraucieni dzīvi padara tikai interesantāku. Samaksu šeit un tur nevar un nevajag salīdzināt. Ārsta profesija Lielbritānijā ir materiāli augstu novērtēta un cienijama.” Mairita neslēpj, ka labprāt strādātu tikai Latvijā, taču viņai kā ārstei izveidojušās



“Man nav nekādas starpības, kāda ādas krāsa ir manam pacientam un vai viņš savas sūdzības izklāsta latviešu, krievu, angļu vai vācu valodā. Ja mums ir acu kontakts un pacients man uzticas, nav nekādu problēmu.”

pretrunīgas attiecības ar savu valsti. No vienas puses, tā nelaiž viņu prom, jo trīs gadi pēc rezidentūras absolvēšanas jāstrādā kādā no valsts slimnīcām. Tātad līdz 2013. gadam viņai jābūt Latvijā. No otras puses, gastroenterologiem pēdējo trīs gadu laikā nav bijis nevienas vakances.

Šo situāciju neizprot Mairitas dzīvesbiedrs Mihaels. Viņš ir austrietis, kurš jau ceturto gadu dzīvo sievas dzimtajā pilsētā Rīgā, bet aizvien biežāk abi apsver iespēju mainīt dzīvesvietu. Viņš ir informāciju tehnoloģiju speciālists, kurš savu darbu var darīt jebkurā valstī. “Kur tu izvēlēšies strādāt, tur brauksim,” viņš saka Mairitai. Viņa pati arī aizvien biežāk domā, ka pēc gada nāksies pārcelties uz dzīvi ārpus Latvijas, jo ārsta darbs Rietumeiropā ir

daudz labāk atalgots, turklāt viņai kā gastroenteroloģei, kas vēlas specializēties endoskopijā, svarīgi sevi pilnveidot profesionāli.

“Nezinu, kur un ko darīšu pēc gada, bet līdz šim viss noticis tā, kā tam jānotiek,” pašpaļāvīgi saka Mairita. “Man, tāpat kā lielākajai daļai ārstu, nav problēmu ar valodām – jau studiju gados bija jālasa svešvalodās, jāgatavo prezentācijas un referāti starptautiskām konferencēm. Varu strādāt četrās valodās, man nav nekādas starpības, kāda ādas krāsa ir manam pacientam un vai viņš savas sūdzības izklāsta latviešu, krievu, angļu vai vācu valodā. Ja mums ir acu kontakts un pacients man uzticas, nav nekādu problēmu.”